
TESETTÜR-Ü NİSVAN

Demek onlar daire-i terbiye-i İslâmiye
içinde mes'ud bir aile hayatını geçirmeğe
mahsus bir nevi mübarek mahlukturlar.

**Bu mübarekleri ifsad eden komiteler
kahrolsunlar!..**

Lem'alar (203)

TESETTÜR-Ü NİSVAN

Şer'i hükümler hakkında değişmez bir Esas	1
Üstad Bedizzaman Tesettür Risalesinde ÇARŞAFA dikkat çekti	2
Asrımızda Tesettür	6
Örtünmekle âlâkalı Emirler.....	7
Çocukların Avreti nasıl olmalı ?	13
Haremlik	14
Musafaha etmenin ölçüsü	18

Şer'i hükümler hakkında önceden bilinmesi icab eden ve dinen zaruri olup değişmez bir esas şudur:

Dini hükümlerde Alim olsun, cahil olsun müçtehid seviyesinde olmadıkça hiçbir kimse kendi reyi ve anlayışı ile amel edemez. Ancak bir müçtehide tabi olacaktır. Binaenaleyh, bir kimse “Dini hükümlerde” **benim kanaatim böyledir, şöyledir derse bu söz, dinen hiçbir değer taşımaz.** Böyle sözlere **laf u güzaf** denilir.

Eğer denilirse : Dini hükümlerde alim olanların vazifesi yok mu? Varsa nelerdir.

Elcevap : Vazifeleri vardır.

1-Sorulan dini mes'elelerin, **şeriat kitaplarından hükmünü bulup göstermek.**

2-Dini hükümlerin müslüman halkın günlük hayatlarında lazım olan kısımlarını **bir tertib ile yazıp kitap haline getirmek** (Ömer Nasuhi Bey'in Büyük İslam İlmi hali gibi)

3)Dini hükümlerin hikmetlerini, maslahatlarını ve hakkaniyetlerini, izah, isbat ve telkin etmek ve bihassa dinin bu hükümlerini hal ve fiili ile takva dairesinde yaşayıp müminlere örnek olmaktadır. Hele Avrupa adetlerini ve bid'atların istilası zamanında hassaten **dini şahsiyetler, lisan-ı hal ile ders vermektir. Hatta aslında mübah olmakla beraber sefahete ve günaha vesile olabilecek şeylerden dahi çekinmektir ki, şeriatta buna “Seddi Zera'i” tabir edilir.**

İşte bunun gibi kudsi ve elzem çok vazifeler, hakiki din alimlerini beklemektedir.

Şimdi bu küçük mukaddemeden sonra, mutemed ve sözü hüccet olan büyük zatların, şeriat kitaplarından gösterdikleri tesettür hakkındaki hükümlere geçiyorum.

Üstad Bedizzaman Tesettür Risalesinde ÇARŞAFA dikkat çekti

Evvela: Sahib-üz-Zaman olan Üstad Bedizzaman Lemalar adlı kitabında kadınlar hakkında söyler diyor”....Fıtratiyle ve zayıf hilkatleriyle namahremlerden şiddetli korkarlar ve çarşaf altında saklanmaya kendilerini mecbur bilirler.” Ve yine aynı eserinde şöyle der:...”Bir siperi ve kal’ası çarşafı olduğunu gösteriyor.”

Yukarıdaki nakilde görüldüğü gibi Tesettür Risalesinde Üstad iki defa çarşafa dikkati çekmiştir.

Şunu bilmek lazımdır ki, Risale-i Nurda rastgele söylenmiş ifadeler bulunmaz. Kelimeleriyle, tabirleriyle ve ifade şekilleriyle dahi ders verir. Hem belagatla söyler.Yani: İmani mes’eleler gibi esasat-ı diniyeyi açık ve tekrarlı ve diğer bazı mes’eleleri ise cemiyetin seviye ve vaziyetini nazara alarak mukteza-yı hale göre ve akla kapı açmak tarzında söyler. Sadık ve halis olup teslimiyeti bulunanlar bu ifadelerden maksadı anlar, teslim olurlar. Şimdi yukarıdaki nakilde Üstad, “Çarşaf” yerine umumi ve gayr-ı muyyen olarak **“Tesettür” veya daha başka bir ifade diyebilirdi. Fakat dememiş ve “Çarşaf” demiş ve ona dikkati çekmiştir.**

Bilindiği gibi çarşaf, asırlar boyunca şer’i tesettür olarak giyinilmiş ve hatta günümüzde de çarşafa ve çarşafılara karşı müslümanlar, bir hürmet ve nefsanî hissi durduran bir kudsiyet hissiyle baktıkları gibi, **ehl-i dalalet de çarşafa ve çarşafılara karşı adavetle bakarlar.** Ehl-i Daleletin bu adaveti dahi Üstadı tey’id etmektedir. Zira, din düşmanının adavet ettiği şey, ekseriya dinen iyi olan şeydir. Evet, vuku bulan inkılap ve ihtilallerin zamanlarında yapılan icraatlarda ve marifetde ilk mekteblere kadar ve matbuatta dine muhalif yazarlara kadar çarşaf düşmanlığının pek acı manzaraları acı acı görüldü. Bu kadar geniş bir sahada çarşaf düşmanlığı acaba neden yapılmıştır....?

Eğer denilirse: Bugün bazı müslüman hanımlar çarşaftan başka birşeylerle örtünüyorlar. Bu vaziyetleri dine muhalif midir.?

Elcavap: Takvayı yani en iyi, en mükemmeli (Çarşaf) fikren, niyeten, iltizamen istemek ve taraftar olmak herkesin elinden gelen kolay bir husustur.

Dini bir emri tam olarak yerine getirmemek başka; bu emri eksiksiz ve tam dendiği gibi **kabul etmek ve ona taraftar olmak** da başka bir husustur. Yani ameli hayatta insan daima nakıstır ve kusurludur. Fakat, **itikadda ve ilahi hükümleri aynen kabul etmekte eksiklik olmaz.**

Binaenaleyh, bir müslüman kadını, tesettürü, Allahın emrettiği gibi kabul eder ve tam inanır ve taraftarlığını yapar. Ameli hayatında tesettürdeki eksikliğine üzülür ve tamire çalışır. Böylece daha iyiye doğru bir mücahede hayatına sahip olur. Bu mezkur husus, imanlı kalmanın asgari şartıdır. Eğer bir müslüman, Allahın emrine uygun yaşamadığı hallerde üzülmeyp aldırıyorsa, iman mes'elesi tehlikede olur.

Buna dair Emirdağ Lahikasından bir parça okuyalım:

....İman etmek; Kur'anı Azimüşşanın ders verdiği gibi,o halıkı sıfatlarıyla,isimleri ile umum kainatın şهادetine istinaden kalben tasdik etmek;ve elçileriyle gönderdiği emirleri tanımak;ve günah ve emre muhalefet ettiği vakit,kalben tevbe ve nedamet etmek iledir.Yoksa büyük günahları serbest işleyip istiğfar etmemek ve aldırmamak,o imandan hissei olmadığına delildir.

Emirdağ Lahikası-1 (203)

İşte bu parçada da görüldüğü gibi herkes için kolay olan fikren ve niyeten kabul olan fikren ve niyeten kabulsüzlük iman mes'elelerine taalluk ediyor. O halde herkes için kolay olan Allahın emir ve nehyini aynen kabul lazımdır.

Bakınız Üstad Hazretleri bu mes'elenin esasiyle alakalı olarak Lem'alarda şöyle der:

“Sünnet-i Seniyenin herbir nevine bilfiil ittiba etmek ehass-ı havassa dahi ancak müyesser olur. Ona bilfiil olmazsa da binniyet, bilkasd, tarafdaranane ve iltizamkarane talip olmak herkesin elinden gelir.”

Lem'alar (56)

Yani, anlatmak istediğimiz şudur ki: Biz en mükemmeli, yani takva ve azimeti ve şer'i hükümleri yapmasak veya yapamasak da **müdafasını yaparız.**

Dini hassasiyetimizi gösteririz.Yani, fikren tam sağlam olmak, fiilin de ona gayret etmek.....Çünkü bu hassasiyetimizle ancak bu dehşetli zamanda dindaranane yaşayabiliriz. **Zamanımız, tehavün ve lakaydlık kaldırmaz.** Evet, bu ifsad zamanında kadınların demir gibi kuvvetli dindarlıkları lazım geldiğini lemeat da Üstad, şöyle beyan etmiştir;

“.....Mimsiz medeniyet taife-i nisayı yuvalarından uçurmuş. Hürmetleri de kırmış, mebzul metai yapmış. Şer’-i İslam onları rahmeten davet eder eski yuvalarına. Hürmetleri orada, rahatları evlerde, hayat-ı ailede. Temizlik, zinetleri; haşmetleri, hüsn-u hulk; lutf-u cemali, ismet; hüsn-ü kemali şefkat; eğlencesi evladı. Bunca esbab-ı ifsad ,**demir-sebat kararı lazımdır ta dayansın.....”**

Sözler (727)

Şimdi de, çarşafın bazı maslahat ve faidelerine temas edelim.

Evet, çarşaf basittir ve ucuzdur. Hem hevesi tahrik eden muhtelif şekillerle modacılık tarafları yoktur. Hem yazlıktır, hem kışlıktır. Çünkü, kışlık elbiseleri giydikten sonra çarşafın bolluğu sebebiyle rahatlıkla giyinilebilir. Zaten çarşaf, kadının dış elbisesidir. Kur’anda “Cilbab” ismiyle emredilen kadın dış örtüsü, işte bu çarşaf ve **aynı biçimde olan** car ve feracelerdir. Çünkü, namahrem uzvun görünmesi haram olduğu gibi, elbisenin dar olması sebebiyle, vücut hatlarının ve uzuvlarının belli olması da memnudur.

Elmalı Tefsirinde Ayette giyinilmesi emredilen elbise olan “Cilbab “ı anlatırken şöyle der: **“Başdan aşağıya örten çarşaf, ferace, car gibi dış kisvesinin adıdır.”**

Ömer Nasuhi Bey, büyük İslam İlmihalinde şöyle diyor: “Kadınlara gelince: Hürre olanların, yüzleriyle ellerinden başka bütün bedenleri avrettir. Yüzleriyle elleri ise ne namazda, **ne de bir fitne korkusu bulunmadıkça (Haşiye) namaz dışında avret değildir.** Ayaklarında ise ihtilaf vardır. Esah görülen kavle nazaran ayakları da avret değildir. Bunlar ile yolda yürümek ihtiyacı vardır. Bu cihetle bunları örtmek bhusus fakirler hakkında müşkildir.

(Haşiye) Şimdi asrımızda fitne dehşetli olarak bulunmaktadır. Bu dehşetli fitneyi nazara alarak örtünmeyi anlatan **Ni’met-ül İslam ilmihalinden** biraz sonra nakledeceğiz.

Diğer bir kavle göre: Hürrenin namazı, ayağının dörtte biri nisbetinde açık bulunmasıyla bozulur.

Diğer bir kavle göre de; ayakları namaza nazaran avret mahalli sayılmazsa da namaz haricinde avret mahalli sayılır. Bu ihtilaftan kurtulmak için ayaklarını örtmeleri evladır. Sahih olan kavle göre bu hür kadınların kolları da, kulaklarıyla, salıverilmiş saçları da avrettir. (Yani Göstermesi haramdır.)

Her müslüman için avret mahallerini örtecek, kendisini sıcağından koruyacak mikdar elbise giymek farzdır. Bu elbisenin etekleri, erkeklerde bacakların yarısına kadar; kadınlarda ayaklarının yüzlerine kadar uzanmalıdır. Kolları da parmak uçlarına kadar uzun bulunmalıdır.”

Şimdi de **Ni'met-ül-İslam** ismindeki bir ilmihalden bazı parçalar nakledilecek. Şöyle ki: “Kadınların mesturiyetleri (Örtünmeleri), kendilerini siyanet (çirkin nazarlardan ve tecavüzlerden korumak) ve haklarında şeref ve siyadettir. (Yani, seyyidliktir, hayır ve fazileti cemetmiş olmaktır.)

İhticap ve mesturiyetin (yani, perdelenme ve örtünmenin) nev'i ikidir. Biri: Hane içinde ihticaptır ki, kadın kısmı evi içinde zevcinin ve mahremlerinin gayriye muhalit (yani beraber ve birarada) olmamak ve görünmemektir. Diğeri: hane dışında ihticaptır ki, kimseye görünmemek üzere yüzünü ve baştan aşağıya kadar bütün endamını (Vücudunu) ve hatta libasını (yani evde giydiği elbisesini) örtmek ve gizlemektir. Bunun zıddına tekeşşüf (açılma) ve bunun da ifratına tebezzül (yani, ayak altına düşmüş ve herkesin oynacağı olmuş derecede kıymetsiz ve mübtezel olmak) tabir olunur.

Kadınlar tekeşşüften ve tebzülden ve ricalin (erkeklerin) iştahlı gözlerine, dar örtülerle arz-ı endam etmekten memnurdurlar.

YÜZLERİNİ ve ELLERİNİ hatta ayaklarını, namazda açık bulundurabilirler.

Velakin, zaruret olmadıkça mahrem olamayana bunları (yani: yüzlerini, ellerini ve ayaklarını) dahi gösteremezler. Sokakda yüz açmak ve libasın (yani, evde giydiği elbisenin) kolunu, veya eteğini örtüden (yani: Cilbabdan ve çarşaftan) çıkarmak, şeriatın emrine muhaliftir ihticap (tam örtünmek) emr-i Kur'anidir. onda örtünmede tehavünün (yani, örtünmede lakaydlık ile hassasiyet göstermemenin) vebalı büyüktür. Yüz namahrem değildir tabiri, salat (namaz) hakkında olmaktan gayride galattır. (Yani: **Yüz, namaz dışında namahremdir, örtünmelidir**)

Sure-i Celile-i Ahzap ile inen hicap (Örtünme) ayetinde açık-saçıklık, nehiy (haram) ve kadınların erkekle ihtilattan (karışık bulunmaktan) men olunarak örtü altında siyanet kılındılar. (yani, muhafaza altına alındılar) zinetlerinden madud olan libasları (yani, süs eşyası kabul edilen evde giydikleri elbiseleri) dahi erkekten örtmeye mecbur olarak (yani, Kadınlara emredilerek) bürgü ve çarşaf içinde bulundular ve yüzlerine peçe çekip yalnız gözlerini açık bulundurdular.

Kılıklar, zaman ve mekana göre tebeddül edebildi ise de Ehl- İslam kadınlarının ihticap kıyafetleri, hakka hamd olsun zail olmadı. Hatta müslümanlara tabi olan gayr-i müslim kadınları bile mestur ve muhtecip (tam örtülü) oldular. Ancak, nisa taifesinin her vakit için tabii hal olan erkeğe izhar-ı mehasin etmek (güzelliklerini göstermek),

erkeklerin müsamahaları ile onları (kadınları) ibtizal (yani, kadının kendisini erkeklerin nazarından gizlememesi) vartasına (tehlikesine) kadar iletir oldu. Sokaklarda peçeler açılmakta sağrılar gerilmekte (yani kalçaların şekli gösterilmekte, hatta gayet eziyetli olan uzun ökçeli ayakkabılarla bu kısımlar tahrik edilmekte), kulaklarla beraber kolların libası ve süsleri gösterilmektedir ki, bu ahval onların hesabına müteşerri (şeriata bağlı) erkekleri hicaba düşürmektedir.

Evlerin erzakı (yiyecek şeyleri) gibi melbusat ve müzeyyanatın (yani, elbise ve fantazisinden olmıyan meşru süs eşyalarını) dahi götürüp kendilerine (aileye) beğendirmek suretiyle hariçten tedariki vazaifi ricalden

(erkeklerin vazifelerinden) olarak erkekler için hem asan iken, kadınların çarşıya çıkıp ağyar ile ülfet (yabancılarla tanışıklık) ve hiç olmazsa zaruretsiz alış-veriş sohbeti etmek, hoş görülüyor. Erkeklerin geceliklerini dahi, kendilerine (yani kocalarına) kadınların alıp götürmeleri ar olsa da ağır gelmiyor.

Fesubhanallahilazim!.....”

Asrımızda Tesettür

Asrımızda, Avrupa’dan gelen **sözde kadın hürriyeti** adı altında, gerçekte ise **kadını her sahada istismar eden ve âdi bir metadan başka değer ve kıymet vermeyen** bir anlayış ve bu anlayışın tatbikatçıları karşılarında en evvel Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ve onun Risale-i Nur Külliyyatını bulmuşlardır.

Aslını daha önce yazan ve 1934’te ilaveler ve düzenlemelerle **Tesettür Risalesini** yeniden te’lif eden ve neşreden Bediüzzaman Hazretleri,

1935 senesinde İnkılaplar aleyhinde faaliyetlerde bulunmak gibi suçlamalardan dolayı Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanmış ve diğer suçlamalardan ceza verilmezken **Tesettür Risalesinden kendisine bir senelik ceza vermişlerdir.**

Bediüzzaman Hazretleri, idam planı ile verildiği Eskişehir Ağırceza Mahkemesinde, tesettür-ü nisvanı müdafaa ederken şöyle diyor:

«İşte ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Binüçyüzelli senede ve her asırda üçyüzelli milyon müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde **kudsi ve hakiki bir düstur-u İlahîyi** üçyüzelli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve binüçyüz senede geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette ruy-i zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir diye bağıryorum. **Bu asrın sağır kulakları dahi işitsin!..»** (Şualar sh: 448)

Yine müdafaanın bir kısmında da şöyle der:

«**Bin seneden beri çarşaf altında bulunan muhadderat-ı İslâmiye şimdi de çarşafalarını muhafaza ediyorlar.**» (Osmanlıca Lem'alar sh: 586)

Tesettür aleyhinde böyle acib tahakkümü yapan mütehakkimler, ve milli tereddiye dehşetli bir şekilde kapı açtılar. Çünkü **aile müessesesinin korunmasında ve aile efradı arasında nesebî ve fitrî olan manevi bağların;** hürmet, merhamet gibi hislerin ve ahlâkî değerlerin tahakkuk etmesinde tesettürün rolü büyüktür. Tesettürsüz ve mübtezel ailelerde, mezkûr fitrî bağlar ve manevi değerler gelişmez.

Eğer bu değerler, yaşanan dinî hayatla geliştikten sonra, asrîliğe özenip tesettür terk edilirse, kazanılan manevi hayat büyük ölçüde zedelenir. Böylelerin hayat anlayışı giderek yalnız dünyevi menfaat ve lezzetler ölçüsü içinde darlaşır ve maddileşir. İnsanlığın yüksek şahsiyeti tersine döner, tereddi eder.

Yıllar sonra aynı anlayışın tatbikatçıları tesettür meselesinden dolayı müslüman kitleyi baskı altında tuttuklarını esefle görmekteyiz.

(**Tesettürde şer'î ölçüler** Derlemesinden alınmıştır)

Örtünmekle âlâkalı Emirler

«Hicab; yani tesettür âyetleri, üç defada, üç mertebeyi natık olmak üzere nazil olmuştur.

Birincisi: (33:59) âyet-i kerimesiyle **yüzlerini** örtmekle mükellef oldular.

İkincisi: (33:53) âyet-i kerimesi muktezasınca irha-ı hicab (yani: perdeyi indirmek ve perde arkasında kalmak) ile emrolundu ki, **harem ile selâmlığı ayırmak, yani evde kadınlarla erkeklerin yerlerini ayırmak demektir.**

Üçüncüsü: (24:31 ve 33:33) âyet-i kerimeleri mucibince, **şer'î bir zaruret olmadıkça kadınların hanelerinden çıkmaları nehyolundu ki,** bazı ümmehat-ı mü'minîn, vücudlarının karaltısını bile göstermekten sakınırlardı.» (S.B.M. ci:1, sh:140, 120. hadisin izahından)

Mezkûr (33:53) âyetinin tefsirinde şöyle deniliyor: «Bu âyetten sonra harem farz kılınmıştır ki; o zamana kadar Arab’da âdet değildi. **(Harem usûlü) hem erkeklerin hem kadınların kalbleri için daha ziyade temizliktir.** Yani şeytanî hatıralardan, vesveselerden uzaklaşılır, iffet ve ismet hisleri daha ziyade yükselir; **edeb, nezahet, takva, ihtiram artar.**» (Elmalılı Tefsiri 3921)

Kur’an (Ahzab Suresi 33:59) âyetinde geçen «“**cilbab**”, **baştan aşağı örten çarşaf, ferace, car gibi dış kisvesinin adıdır. ...Çarşaf ve peçe...**» demektir. (Elmalılı Tefsiri 3927)

Müfessir ve imamlar, âyette geçen cilbabı, ekseriyetle böyle beyan ederler. **Bu cilbabda süslü biçimler ve güzel görünmek için süslemelerin şeriatça yapılmaması gerekiyor.**

Malum olduğu üzere bütün şekiller ve renkler göz için; göz dahi şekiller ve renkleri görüp idrak etmek ve alâka duymak içindir. Eğer görme olmazsa, şekiller ve renkler, insan için gayb âleminden sayılırdı.

Bu hakikata binaen kadın, vücudunu örttüğü cilbabında tezeyyüne müteallik **şekiller ve RENKLER bulunması, kendisine bakanların hissî dikkatlerini ve alâkalarını çekmeye vesile olduğundan** şeriatça bunlar caiz görülmemiştir.

Ezcümle: Muhammed Ali Es-Sabûnî’nin Revai-ül Beyan Tefsir-ü âyât-il ahkâm minel Kur’an tefsirinin 2. ci. 373, 388. sayfalarında tesettüre ait mes’eleleri beyan ederken (şer’î hicabın şartları) bahsinde burada özetle aldığımız şu şartları sayar:

«Evvelen: **Örtünün bütün vücudun her tarafını örtmesi...**

Saniyen: **Hicabın şeffaf olmaması ve vücud hatlarını belli etmemesi...**

Salisen: **Hicabın kendisinde zinet için şekiller ve renkler olmaması...**

Rabian: **Bol olması, vücud yapısını belli etmemesi...**

Hamisen: **Koku sürünmüş olmaması...**

Sadisen: **Erkek kisvesi şeklinde olmaması...»**

Bir rivayette de şöyle buyrulur:

«“**Cilbabları ile örtünsünler**” emri nazil olunca, Ensar kadınları baştan aşağı cilbablarına bürünmüş olarak çıktılar.» (Tac Tercemesi, ci:3 hadis:564)

Yukarıda ifade edildiği gibi cilbab, kadının giydiği elbisenin dışından yukarıdan aşağıya sarkıtılarak örtüldüğü ve bütün vücudu kaplayan örtü ve kisvedir ki, mahremlerine karşı değil, namahremelere karşı yeis devresine kadar örtünmeye mecburdur. Yeis devresinden sonra ise, tavsiye edilmiştir. (Kur'an 24:60)

Fakat fitne veya fitne ihtimali varsa yeis halinden yani, çocuktan kesilme devresinden sonra da cilbabı örtünmek lâzımdır. Fitnesiz İslâm cemiyetinde, me'yusiyet devresine giren kadının cilbabını örtünmesi mezkûr âyette tavsiye derecesine indirilmesinden de anlaşılıyor ki me'yusiyet öncesinde cilbabın örtülmesi tavsiye derecesinin üstündedir. Yani farzdır.

Ehl-i tefsirin, tesettürün keyfiyeti hususunda muhtelif akvalleri yani sözleri ve hükümleri vardır:

İbn-i Cerir-i Taberi, İbn-i Sirin'den şöyle dediğini rivayet etmiştir. İbn-i Sirin demiştir ki:

«Ubeyd-es Selmanî'den cilbablarını üzerlerine örtsünler mealindeki âyet hakkında sordum.

Hicabın şeklini şöyle tarif etti: “Üzerindeki milhafeyi (car ve çarşaf dedikleri kaftanı) kaldırıp, onunla -baştan aşağıya kadar- bütün vücudunu örttü. Ve çarşafı bütün başını, ta kaşlarına kadar kapattı ve yüzünü de örttü. Yalnız yüzünün sol tarafındaki yerden sol gözünü tek açık bıraktı.» (Taberi Tefsiri, Hazin, Cemel)

Yine İbn-i Cerir, Ebu Hayyan, Hz. İbn-i Abbas (R.A.) dan şöyle dediğini rivayet ediliyorlar:

«Kadın cilbabını cebin denilen yüz cebhesinin her iki tarafına kadar getirip kapatır. Bağlıyarak ondan sonra örtüsünü burnu üzerine atar. Her ne kadar iki gözü açık kalsa dahi.

Fakat boynunu, göğsünü ve yüzünün büyük çoğunluğunu (yani, gözleri açık kalabileceğinden dolayı yüzünün hepsini denmeyip ekserisini demiş) örter.» (Bahr-ül Muhit cilt:7, sh: 250)

«Yüz avret değildir, açık kalabilir diyen âlimler, şu şartla demişler: Eğer **fitneyi** uyandıracak boya vesaire gibi, yüzün zinet maksadıyla kullanılan bir şey mevcut değilse ve fitneden de emniyeti varsa (meselâ pir-i fani olmuş bir kadın gibi), işte bu halette yüzünü açabilir. **Yoksa fitne ihtimali olduğu takdirde bil'ittifak kadın yüzünü açık bırakması haramdır.»** (Bak: Dört Mezhebe Göre İslâm Fıkıhı sh: 260)

«İslâm cemiyetlerinde gayr-ı müslim kadınlar her ne kadar tesettür-ü şer'î ile mükellef değillerse de fakat hayat-ı içtimaiyeyi ifsad edecek hareketlerde bulunmaktan men' edilirler... **Hayat-ı içtimaiyeyi fitne ve fücordan muhafaza etmek için İslâmiyetin âdab-ı içtimaiyesi, müslim, gayr-ı müslim herkese tatbik edilir ve bu vazife devlet tarafından icra olunur.**» (Taberi Tefsiri, Ahzab/33. âyetinin tefsirinden telhisen)

«İhticab ve mesturiyetin “yani, perdelenme ve örtünmenin” nev'i ikidir. Biri: Hane içinde ihticabdır ki, kadın kısmı evi içinde zevcinin ve mahremlerinin gayriye muhalit (yani beraber ve birarada) olmamak ve görünmemektir. Diğeri: Hane dışında ihticaddır ki, kimseye görünmemek üzere yüzünü ve baştan aşağıya kadar bütün endamını (vücudunu) ve hatta libasını (yani evde giydiği elbisesini) örtmek ve gizlemektir.

Bunun zıddına **tekeşşüf (açılma)** ve bunun da ifratına **tebezzül (yani, ayak altına düşmüş ve herkesin oyuncağı olmuş derecede kıymetsiz ve mübtezel olmak) tabir olunur.**

Kadınlar tekeşşüften ve tebezzülden ve ricalin (erkeklerin) iştihali gözlerine, dar örtülerle arz-ı endam etmekten memnu'durlar. Yüzlerini ve ellerini hatta ayaklarını, namazda açık bulundurabilirler. Velâkin **zaruret olmadıkça mahrem olmıyana bunları (yani yüzlerini, ellerini ve ayaklarını) dahi gösteremezler.** Sokakta yüz açmak ve libasın (yani evde giydiği elbisenin) kolunu veya eteğini örtüden (yani cilbabdan ve çarşaftan) çıkarmak, şeriatın emrine muhaliftir. **İhticab (tam örtünmek) emr-i Kur'anîdir.** Onda (örtünmede) tehavünün (yani, örtünmede lâkaydlık ile hassasiyet göstermemenin) vebali büyüktür. Yüz namahrem değildir tabiri, salât (namaz) hakkında olmaktan gayride galattır. (Yani: Yüz, namaz dışında örtülmelidir.)

Sure-i Celile-i Ahzab ile inen hicab (örtünme) âyetinde: **Açık-saçıklık, nehiy (haram) ve kadınlar erkeklerle ihtilattan (karışık bulunmaktan) men' olunarak örtü altında siyanet kılındılar (yani, muhafaza altına alındılar).** Zinetlerinden madud olan libasları (yani, süs eşyası kabul edilen evde giydikleri elbiseleri) dahi erkeklerden örtünmeye mecbur olarak (yani kadınlara emredilerek) **bürgü ve çarşaf içinde bulundular** ve yüzlerine peçe çekip yalnız gözlerini açık bulundurdular.» (Nimet-ül İslâm III. Kısım 71)

Cemiyette fitne veya fitne emareleri görüldüğü zaman, şeriat ruhsatı değil, azimeti esas alır. Meselâ Ömer Nasuhi Efendi, Büyük İslâm İlmihali'nde, kadınların tesettürü hakkında:

«Hürre⁽¹⁾ olanların yüzleri ile ellerinden başka bütün bedenleri avrettir. Yüzleri ile elleri ise, ne namazda, ne de bir fitne korkusu bulunmadıkça, namaz dışında avret değildir.» der. (Büyük İslâm İlmihali sh: 99)

Yani, fitne ihtimali ya da fitne varsa, yüz ve elin açılması yasaklanır. İşte Nimet-ül İslâm'dan alınan bir önceki parçada, bu şer'î kaidenin tatbikini gösterip yüz

ve elleri de örtmeyi kaydediyor. Büyük İslâm İlmihali'nden alınan parçada ise, **“fitne ihtimali”** kaydını koymakla, bu mevzuda ikisi de **“örtme”** hükmünde birleşiyorlar.

Zamanımızda ise, “fitne ihtimali”nin en dehşetli derecede bulunduğu apaçık meydandadır.

«Hasbel'icab⁽²⁾ taşraya çıkan kadında çarşaf olmayınca süfefa güruhu onları açık görüp tamaa düştükleri gibi **şüpheli ve iffetini ihlal eden kadınlardan oldukları zannıyla arkalarına düşerek rahatsız edeceklerine binaen Cenab-ı Hak, kadınların çarşafa bürünüp mesture olmalarını emretmiş** ve hikmeti de bürgülü olan kadının kim olduğu bilinmemekle suizandan ve süfehanın takibinden kurtulmaları olduğunu beyan etmiştir.

Hülasa, hatunların bürgü bürünmeleri vacib olduğu ve bürgülü olunca ecanibin o kadının kim olduğunu bilemediklerinden dolayı, taarruzdan vareste olup ezadan kurtuldukları ve **hatunların mesture olmalarıyla fitne kapılarının kapanacağı**, bu âyetten müstefad olan fevaid cümlesindendir.» (Hülasat-ül Beyan, ci:11, sh:4467-4470, Konyalı Mehmed Vehbi, Üçdal Neşriyat, İstanbul)

Yukarıdan buraya kadar beyan olunduğu üzere şer'î tesettürün hususiyetlerini taşıyan herhangi bir dış örtüsünü üzerine örtünmek Kur'ânın emrini yerine getirmeye kâfidir.

Yani şer'î tesettür, çarşaf, ferace, ve câr denilen örtülere münhasır olmayıp, baştan aşağıya doğru sarkıtılarak bol, vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde, bütün vücudu örten ve çeşitli renk ve süslemelerle câzip hali bulunmayan herhangi bir örtü “cılbab” vasfını taşır.

Bu vasfa uygun olarak malûm çarşaf, ümmetçe tasvib edilmiş ve uzun seneler pek çok bölgelerde yaygın olarak kullanılmış ve şeair vasfını kazanmıştır.

1 esir veya cariye olmayan müslüman hür kadın

2 durum gereği olarak

Şeair vasfı sebebiyle de **ifsad cereyanları daha çok çarşafa düşman olup her vesileyle menfi propağandalarla çarşafa hücum ederler.** Fırsat buldukça da bilfiil tecavüzler yaparlar ve yaptırırlar. Böyle vahşiyane tecavüzler karşısında samimî müslümanlar bu şer'î tesettüre ve tesettürlülere daha çok sahip çıkıyorlar ve çıkmalıdırlar.

(Tesettürde şer'î ölçüler Derlemesinden alı

Eğer denilse: Bu yazdıklarınızı İLMİHALLERDE okumadık?

Elcevab: **Sinsi cereyan ilmihalleri SADELEŞTİRMEKLE,yani daha iyi anlaşılın perdesi altında, tesettürün şeri hükmünü değiştiriyor. Zamanın arzularına kapı açıyor.**

Eğer denilse : Takva zordur, herkes yapamaz. Fetva ile amel etmesek daha iyi olmaz mı ?

Elcevap: Fakat, cevabı Bediüzzaman Hazretleri versin. Şöyleki:

“..... Hadisat-ı zamaniye bahanesiyle,Vehhabilik ve Melamiliğin bir nev'ine zemin ihzar etmek tarzında; yani ruhsat-ı şer'iyyeyi perde yapıp eserler yazılmış.

Risale-i Nur, gerçi umuma teşmil suretinde değil, fakat herhalde hakikat-ı İslamiyenin içinde cereyan edip gelen esas velayet ve

esas takva ve esas azimet ve esasat-ı sünnet-i Seniyye gibi, ince fakat ehemmiyetli esasları muhafaza etmek bir vazife-i asliyesidir. Sevk-i zaruretle hadisatın fetvalarıyla onlar terkedilmez.....”

Kastamonu Lahikası (77)

“.....Laubaliler ruhsatlarla okşanılmaz, azimetlerle, şiddetle ikaz edilir.

Mektubat (478)

“.....Evet, Hazret-i Üstad Resul-ü Ekremin (ASM) sünnet-i Seniyyesine tam iktida etmiştir.

Bediüzzamanın bu hali de bütün islam mücahidlerine ve umum müslümanlara bir örnektir. Yani, cihad ile ubudiyet ve takvayı beraber yapıyor. Birini yapıp diğerini ihmal etmiyor.

Sözler (757)

“....Evet, elması bildiği (ahiret ve iman gibi) halde,yalnız zaruret-i katiyye suretinde şişeyi (dünya ve mal gibi) ona tercih etmek ruhsat-ı şer’iyye var.Yoksa küçük bir ihtiyaçla veya heves ile veya tama ve hafif bir korku ile tercih edilse eblehane bir cehalet ve hasarettir. Tokada kendini müstahak eder.”

Kastamonu Lahikası (25)

“.....Risale-i Nur Şakirdleri bu zamanda en büyük vazifeleri tahribata ve günahlara karşı **takvayı esas tutup davranmak gerektir**”

Kastamonu Lahikası (148)

“.....Ey uykuda iken, kendilerini ayık zannedenler!Umur-u diniyede **müsamaha veya teşebbüh ile medenilere yanaşmayın.** Çünkü,aramızdaki dere pek derindir. Doldurup hatt-ı muvasalayı temin edemezsiniz. **Ya siz de onlara iltihak edersiniz veya dalelete düşer boğulursunuz.**”

Mesnevi-i Nuriye (126)

“.....Görülüyor mu ki, ittihadçılar o kadar harika azm u sebat ve fedakarlıklarıyla hatta islamin şu intibahında bir sebep oldukları halde,

bir derece dinde laubalilik tavrını gösterdikleri için,dahildeki millettten nefret ve tezyif gördüler.Hariçteki islamlar, dindeki ihmallerini görmedikleri için hürmeti verdiler”.

Mesnevi-i Nuriye (100)

Çocukların Avreti nasıl olmalı ?

Çocuklarda haya hissinin gelişmesi için gereken terbiyeyi vermek, çocuk terbiyesinde önemli yer tutar. **Haya hissi; nasihatten çok, İslâmî adaba uygun yaşayış ile gelişir.**

Başta adaba uygun giyinmek, konuşmalarda ciddiyet ve gayr-i ahlâkî hareketlere karşı gösterilen hassasiyet gibi hususlara dikkat gerekmektedir. **Büluğ öncesi çocukların küçük yaşta oluşları düşüncesiyle kız çocuklarının başını örtmemek ve kısa giydirmek; erkek çocuklara da moda namı altında dar veya kısa pantolon gibi giyimler, haya hissinin gelişmesine manidir.**

Peygamberimiz (A.S.M.) bir hadisi şeriflerinde mealen buyuruyorlar ki:

«Çocuğun avretine riayet edin ve onu örtün. Zira onun avreti de büyüğün avreti gibidir. Allah, avretini açana rahmet nazarı ile bakmaz.»³

Mezkûr hükümler müvacehesinde, şabb-ı emred ile, bu yaş devresini geçirmiş büyük bir kimse arasındaki münasebetlerde ciddiyetin muhafaza edilmesi, el şakaları ve güreş gibi laübali hareketlerden uzak durulması ve küçüklerle örnek olacak vakarlılık gösterilmesi, bilhassa gençlere ders verenler için daha çok gereklidir. **Bu dersler verilirken İslâmî ders âdabına uygun oturma şeklinde, yani ders alan ders verenin önünde oturup dersin kudsiyetine uygun hürmet ve ciddiyet içinde bulunurlar.** Hem bu dersler umumi mahalde ve hep beraber olup, şabb-ı emred devresinde olan gençlerin ünsiyetine ve dolayısıyla gayr-ı ciddiliğe kapı açan, hususi mahallere alıştırılmaması elzemdir. **Cemaat namazında dahi çocukların arka safta durmaları sünnettir.** (Bak: Büyük İslâm İlmihali sh:136)

Çocuklara ders verirken vakarlı davranmayı ve lisan-ı hal ile ciddiyet dersini vermeyi emreden hadisler de vardır. Bazı âlimler, şabb-ı emredle muanakanın da memnuiyetine kaildirler.

H. Enes'den (R.A.) Deylemî'nin naklettiği hadis, fitne zamanlarında daha çok nazara alınmalıdır.

Resul-i Ekrem (s.a.v) bir gün şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun ahir zaman babalarına!"

Bunun üzerine ashap sordu: "Yoksa müşrik mi olacaklar?"

Peygamberimiz (s.a.v) şöyle buyurdu: "Hayır, Müslüman kalacaklar; ama çocuklarına dini öğretmeyecek ve hatta çocukları dini öğrenmek istediklerinde onlara engel olacak ve onları dünya malı kazanmaya sevk edeceklerdir. İşte ben böyle babalardan uzağım; onlar da benden uzaktırlar.

.[Müstedrek'ül-Vesâil, c.2, s.625]

Haremlik

Bugünkü ictimaiyatta aşırı dereceye varan nisa ve erkek ihtilatı ve yaşanan karma hayat ve açık-saçıklık, millî ahlakı ve diyanet hislerini çok fena darbeleyip anarşiliğe yol açmıştır. Resmî ve gayr-ı resmî şahsiyetler ve hamiyet-perverler birleşerek kuvvet kazanıp ciddi tedbirler alınması zaruridir. Aksi halde tarihî şahsiyete sahip milletimizin akıbeti, felakettir.

Tarihçe-i Hayatta mevcut durumu tasvir eden şu ifadeler var:

“Dünya, büyük bir **mânevî buhran geçiriyor**. Mânevî temelleri sarsılan garb cemiyeti içinde doğan bir hastalık, bir veba, bir taûn felâketi gittikçe yeryüzüne dağılıyor. Bu müthiş sârî illete karşı İslâm cemiyeti ne gibi çarelerle karşı koyacak?

Garbın çürümüş, kokmuş, tefessüh etmiş, bâtil formülleriyle mi? Yoksa İslâm cemiyetinin ter ü taze îman esaslarıyla mi? Büyük kafaları gaflet içinde görüyorum. İman kalesini, küfrün çürük direkleri tutamaz. Onun için, ben yalnız îman üzerine mesaimi teksif etmiş bulunuyorum....

Ben, cemiyetin iç hayatını, mânevî varlığını, vicdan ve îmanını terennüm ediyorum. Yalnız Kur'ânın tesis ettiği tevhid ve îman esası üzerinde işliyorum.. ki İslâm cemiyetinin ana direği budur. Bu sarsıldığı gün, cemiyet yoktur.

Bana, "Sen şuna buna niçin sataştın?" diyorlar. Farkında değilim. Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evlâdım yanıyor, îmanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeğe, îmanımı kurtarmağa koşuyorum. Yolda biri beni kösteklemek istemiş de ayağım ona çarpmış. Ne ehemmiyeti var? ” Tarihçe-i Hayat:628

Bediüzzaman Hz. geniş daire tabir edilen ictimaiyatta ehemmiyetli bir vazifenin, mevcud bid'aları kaldırıp şeairi ihya etmek olduğunu tekrarlar söyler. Hatta Ankara'da ilk meclis kurulduğu zaman Bediüzzaman'ın mebuslara dağıttığı beyannamesinin şeaire de temas eden kısmında diyor ki:

“Şu inkılab-ı azîmin temel taşları sağlam gerek. Şu meclis-i âlînin şahsiyet-i maneviyesi -sahip olduğu kuvvet cihetiyle- mana-yı saltanatı deruhde etmiştir. **Eğer şeair-i İslâmiyeyi bizzat imtisal etmek ve ettirmekle** mana-yı hilafeti dahi vekâleten deruhde etmezse, hayat için dört şeye muhtaç, fakat an'ane-i müstemirre ile günde lâakal beş defa dine muhtaç olan şu fitratı bozulmayan ve **lehviyat-ı medeniye ile ihtiyacat-ı ruhiyesini unutmayan** bu milletin hacat-ı diniyesini **Meclis tatmin etmezse**, bilmeceburiye mana-yı hilafeti tamamen kabul ettiğiniz isme ve lafza verecek. O manayı idame etmek için kuvveti dahi verecek.

Halbuki Meclis elinde bulunmayan ve Meclis tarikıyla olmayan böyle bir kuvvet, inşikak-ı asaya sebebiyet verecektir. Bilirsiniz ki ebedî düşmanlarınız ve zıtlarınız ve hasımlarınız, İslâmın **şearini tahrib ediyorlar**. Öyle ise **zaruri vazifeniz, şeairi ihya ve muhafaza etmektir**. Yoksa şuursuz olarak şuurlu düşmana yardımdır. **Şeairde** tehavün, zaaf-ı milliyeti gösterir. Zaaf ise düşmanı tevkif etmez, teşci' eder.” (Mesnevi-i Nuriye sh. 101)

Şeair nedir? şeair : Dinden gelen ve cemiyette aleni yaşanan adetlerdir. Bu şeair, milletin dinî hissiyatını canlı tutan en önemli vesiledir. Bilhassa taife-i nisanın, yani kız ve kadınların erkeklerle bir mekânda beraber ve serbest bulunmaları ihticab ayetine aykırı bir bid'a olup şeaire aykırıdır ve **dinî hissiyatı tahrib eder** ve gelen nesli faziletsiz ve nefisperest yapar. Evet, cemiyet ekseriyetinin anlayış ve yaşayışının tesiri nazara alınmalıdır.

Gizli cereyanın şeair cihetiyle yaptığı manevi tahribatı, ikaz makamında şöyle anlatılır:

“Ehl-i imana hücum eden ehl-i dalalet, -bu asır cemaat zamanı olduğu cihetiyle- cemiyet ve komitecilik mayesiyle bir şahs-ı manevi ve bir ruh-u habis olmuş, Müslüman âlemindeki vicdan-ı umumî ve kalb-i külliî bozuyor. Ve avamın taklidî olan itikadlarını himaye eden İslâmî perde-i ulviyeyi yırtıyor ve hayat-ı imaniyeyi yaşatan, an'ane ile gelen hissiyat-ı mütevariseyi yandırıyor.” (Kastamonu Lahikası: sh. 55)

"Ne vakit size Fars ve Rum kızları hizmet etti; o vakit belanız, fitneniz içinize girecek, harbiniz dâhilî olacak; şerirleriniz başa geçip, hayırlılar ve iyilerinize musallat olacaklar!" haber vermiş. Otuz sene sonra haber verdiği gibi çıkmış.

Mektubat (107)

Ayet ve hadisler, umum zamanlara bakan ders ve ikazları verirler.

Bu rivayette dikkat çekilen, **kadın - erkek ihtilâtı** yani beraberce aynı mahallerde arayı ayırmadan bulunmanın fecî neticeleri gösterilmiş oluyor. Asrımızda ise, bu durum en dehşetli şekliyle tahrik olunmuş ve milleti istila etmesine kapılar açılmıştır.

Müslüman ailelerin bu afetten uzak durma gayretinde olmaları zarurîdir.

Evet, bilhassa âhîrzaman fitnesinde kadınların cemiyete çıkıp, erkekler arasında karışık bulunmalarının mahzurlarını anlatan Bediüzzaman Hazretleri bir eserinde veciz bir ifadeyle şöyle der:

«**Kadınlar yuvalarından çıkıp beşeri**

yoldan çıkarmış; yuvalarına dönmeli

(HAŞİYE)

Mimsiz medeniyet, taife-i nisâyı yuvalardan uçurmuş, hürmetleri de kırmış, mebzul metâi yapmış. **Şer'-i İslâm onları -16-**

(HAŞİYE) Tesettür Risalesinin esasıdır. Yirmi sene sonra müellifinin mahkûmiyetine sebep gösteren bir mahkeme, kendini ve hâkimlerini ebedî mahkûm ve mahcup eylemiş. (Bediüzzaman)

Rahmeten davet eder eski yuvalarına. Hürmetleri orada, rahatları evlerde, hayatı âilede. Temizlik ziynetleri.

Haşmetleri hüsn-ü hulk, lütf-u cemâli ismet, hüsn-ü kemâli şefkat, eğlencesi evlâdı. Bunca esbab-ı ifsat, demir sebat kararı Lâzımdır, tâ dayansın.

Bir meclis-i ihvanda güzel karı girdikçe, riyâ ile rekabet, haset ile hodgâmlık depretir damarları.

Yatmış olan hevesat birden bire uyanır. **Taife-i nisâda serbestî inkişafı, sebep olmuş beşerde ahlâk-ı seyyienin birden bire inkişafı.**

Şu medenî beşerin hırçınlaşmış ruhunda, şu suretler denilen küçük cenazelerin, mütebessim meyyitlerin rolleri pek azımdır. Hem müthiştir tesiri.^HAŞİYE

Memnu heykel, suretler, ya zulm-ü mütehaccir, ya mütecessid riyâ, ya muncemid hevestir. Ya tılsımdır; celb eder o habis ervahları.» (Sözler sh: 727)

Sanem-perestliği şiddetle Kur'an men'ettiği gibi, sanem-perestliğin bir nevi taklidi olan suret-perestliği de men'eder. Medeniyet ise, suretleri kendi mehasininden sayıp Kur'ana muaraza etmek istemiş. Halbuki gölgeli gölgesiz suretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riya-yı mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki, beşeri zulme ve riyaya ve hevaya, hevesi kamçılayıp teşvik eder. Hem Kur'an merhameten, kadınların hürmetini muhafaza için, hayâ perdesini takmasını emreder. Tâ hevesat-ı rezilenin ayağı altında o şefkat madenleri zillet çekmesinler. Âlet-i hevesat, ehemmiyetsiz bir meta' hükmüne geçmesinler. *{(Haşiye-2): Tesettür-ü nisvan hakkında Otuzbirinci Mektub'un Yirmidördüncü Lem'ası, gayet kat'î bir surette isbat etmiştir ki: Tesettür, kadınlar için fitrîdir. Ref-i tesettür, fitrata münafîdir.}*

Medeniyet ise, kadınları yuvalarından çıkarıp, perdelerini yırtıp, beşeri de baştan çıkarmıştır. Halbuki aile hayatı, kadın-erkek mabeyninde müteakabil hürmet ve muhabbetle devam eder. Halbuki açık-saçıklık, samimî hürmet ve muhabbeti izale edip ailevî hayatı zehirlemiştir. Hususan suretperestlik, ahlâkı fena halde sarstığı ve sukut-u ruha sebebiyet verdiği şununla anlaşılır: Nasılki merhume ve rahmete muhtaç bir güzel kadın cenazesine nazar-ı şehvet ve hevesle bakmak, ne kadar ahlâkı tahrib eder.

Öyle de: Ölmüş kadınların suretlerine veyahut sağ kadınların küçük cenazeleri hükmünde olan suretlerine hevesperverane bakmak, derinden derine hissiyat-ı ulviye-i insaniyeyi sarsar, tahrib eder.

Sözler (410)

^HAŞİYE Nasıl meyyite bir karıya nefsanî nazarla bakmak nefsin dehşetle alçaklığını gösterir. Öyle de, rahmete muhtaç bir biçare meyyitenin güzel tasvirine müştehiyâne bir nazarla bakmak, ruhun hissiyât-ı ulviyesini söndürür.(Bediüzzaman)

Musafaha etmenin ölçüsü

Muharremetından olmayan **kadın ile erkeğin musafaha etmesi, dinimizce yasaktır.**

«İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel, Nesei, İbn-i Mace ve Tirmizi sahih diyerek Ümeyye bint-i Rukayya Radıyallahü Anha'dan şöyle rivayet etmişlerdir: Müşarünileyha demiştir ki; ben Resulullah'a biat edelim diye vardığımda... Ya Resulullah! Bizi musafaha etmez misin? dedik. **Ben kadınlarla musafaha etmem, ancak yüz kadına sözüm bir kadına sözüm gibidir buyurdu.**

Bazı rivayetlerde Resulullah kadınlara biatı zamanında mübarek eline bir sevb⁽⁴⁾ koyardı, bazılarında bir bardağa su koyup mübarek elini daldırır, sonra da kadınlar ellerini daldırırdı diye varid olmuştur. Meşhur ve mutemed olan budur ki, kadınlarla musafaha etmemiştir.» (Elmalılı Tefsiri sh: 4916)

Netice

Netice olarak, tesettürde en ehemmiyetli bir husus şudur ki:

Müslüman erkek ve kadınların kıyafet ve tesettürde kusurları olsa da düşünceleri, **tam şer'î tesettürü tasvib etmeli** ve Avrupaî hayat alışkanlıkları ile tam riayet edemedikleri şer'î kıyafet ve tesettürü **hafife alır tarzda bir anlayış olmamalı** ve **azimet ve takvaya uygun yaşamayı ve böyle yaşayanları sevmelidirler.** Kendi noksanlarına karşı da istiğfar edip **noksanlarını zamanla tekmil etme gayreti içinde olmalıdırlar.** Bu husus asgari bir hudud olarak mü'minler için şarttır.

Muhtelif derlemelerden alınmıştır.

KAYNAK:

RİSALE- İ NUR

<http://www.ittihad.com.tr/tesetturde-seri-olculer/>

TESETTÜR – Ü NİSVAN (Derleme)

... O gayet hayâsız kadın, o lokmayı
yedikten sonra, en hayâlî kadın ve
Medine kadınlarının fevkinde bir
hayâ sahibi oldu.

Mektubat (142)
